

592298 ✓
9.13.1904
кнб

ИЛЮСТРОВАННО СПИСАНИЕ

ЗА ДѢЦА.

СЪДЪРЖАНИЕ

на шеста книжка.

1. Край морето, цвѣтна картина — подаръкъ.
 2. Живота на нашата котка, начална картина.
 3. Свѣльо, стихотворение отъ Л. Бобевски.
 4. На леля (съ картина) Здравко.
 5. Прѣдъ изпита, стихотворение отъ Теменужковъ.
 6. Минахъ оградата (съ картина) — И. Р.
 7. Ежътъ и лисицата (народна басня) — Ив. Радковъ.
 8. Морето (съ 4 картини) — Ив. Радковъ.
 9. Смъртта на маминия дѣдо (разказъ) отъ Маринъ.
 10. Какъ Господъ проклеа смъртта, народно повѣрие — Д. Г.
 11. Задачи и гатанки.
 12. Рѣшения къмъ V книжка.
 13. Обявления на корицитѣ.
-

ЗА ДѢТСКИТЕ БИБЛИОТЕКИ.

Въ редакцията на „Младина“ се намѣрватъ миналогодишни течения отъ списанието, именно IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI и XII, които поотдѣлно се изпращатъ за смѣтка на Дужеството срѣщу 1.50 лв. прѣдплатени. Трета година е изчерпена, а отъ I и II год. сж оставали нѣколко тѣла, които струватъ по 2 лева едното.

Къмъ абонатитѣ.

1. Съ тази книжка изпращаме петия подаръкъ — „Край морето“ — цвѣтна лакирана картина.

2. *Седмата* книжка „Младина“ ще излѣзе на 1-й Септември т. г.

3. Ако нѣкой абонатъ не получи нѣкоя книжка „Младина“, нека заяви за това най-късно слѣдъ получаване на слѣдующата. Въ противенъ случай книжката се изпраща срѣщу прѣдплата 30 ст.

99 2294
 9.13.1904

Живота на нашата котка.

ОПР. НАРОДНА БИБЛИОТЕКА - ДОКУМЕНТ

КУПЕНА 10. 17827

Сънльо,

Митковата мила кака
Стана часъ какъ Митка чака
Съ млѣко, захаръ и симида:
Митко съненъ е, немитъ.

„Татко, мама — всички мили,
Млѣко сѣк отдивна пили;
Слънчицето, вижъ, изгрѣ,
Птичка весело запѣ!“

Стана Митко, но пакъ легна,
Пакъ отново се изтегна;
Кака му излѣзе вѣнъ —
Той прѣдаде се на сънь!

А. Бобевски.

На леля.

— Какво трѣбва да кажешъ на леля, ако ти даде още едно кжсче?

— ? !

— Кажи де, благодаря ли ще кажешъ?

— Ще кажа: лельо, дай ми още!

Прѣдъ изпита.

1.

*Изпитъ наближава,
Врѣме не остава
За почивка сънь,
А пъкъ менъ се иска
Все въ горичка близка
Да съмъ тамъ навнѣ.*

2.

*Въ кжци ми е тежко,
Мжчно, душно. женико,
А въ гората — хладъ,
Въ нея азъ ще уга
И ще да сполуча
До като съмъ младъ!
Теменужковъ.*

Минахъ оградата.

(Разказва едно дѣте)

Взехъ позволение отъ мама и тръгнахъ да търся пеперудки. Достигнахъ до една висока ограда. Задъ оградата цвѣнали разни цвѣтенца, съ каквито обича да се кичи кака. Око-то ми се спрѣ на шаренитѣ пеперудки, които хвърчаха около цвѣтята. Трепнахъ отъ радостъ. Какъ да влѣза вътрѣ?

Опитахъ се да прѣскокна оградата. Страхъ ме съзе, като стѣпихъ на една прѣчка и погледнахъ къмъ земята. „Така не може — рекохъ си азъ. Ахъ, защо не съмъ една птичка да прѣхвъркна тази умразна ограда?“ Слѣзохъ долу и почнахъ да мисля. Колко съмъ глупаво дѣте! Азъ съмъ можела да се прѣпѣхна подъ оградата, пъкъ не се досѣщамъ...! Пропълзѣхъ и минахъ оградата. Така трѣбаше отдавна. Дѣто не може съ хвърчене, трѣба съ пълзене! Не е ли умно?

Ежътъ и лисицата.

(Народна басня).

1.

еднажъ ежътъ и лисицата се условили да живѣятъ като братъ и сестра. Отъ тогава, дѣто билъ ежътъ, тамъ и лисицата, дѣто лисицата, тамъ и ежътъ: все заедно. Единъ день лисицата рекла: „Братче ежче, хайде да идемъ на дѣдовото попово лозе да се наядемъ съ грозде!“ — „Да идемъ сестричке, защо да не идемъ, ама, право да ти кажа, страхъ ме е да не изпатимъ нѣщо“. „Не бой се братче, нели азъ съмъ съ тебе, отъ какво ще се боишъ? У мене има лъжи, колкото искашъ—съ товари. Ами ти, братче ежче, знаешъ ли поне една лъжа?“ — „Азъ, сестричке, зная само тринки и си ги крия за черни дни“. „Хайде, братче хайде!“ отсѣкла лисицата и повела ежа къмъ лозето. Влѣзли навжтрѣ въ лозето и почнали да ядатъ грозде. Тръгнали отъ гроздъ на гроздъ и трантъ, лисицата се уловила въ капана. Попътъ напаренъ отъ другитъ години побързалъ да постави капана въ

лозето. Лисицата като се видѣла на тѣсно замолила ежа: „Отидохъ братченце! Скоро една каква да е лѣжа, че загивамъ!“ — „Какъ така сестричке? нели у тебе има лѣжи съ товари, пѣкъ сега искашъ отъ мене?“ „Много знаяхъ. братче ежче, ама сега всичкитѣ забравихъ, затуй моля ти се кажи ми едничка!“ — „Добрѣ! рекълъ ежътъ кога дойде попътъ, да се прѣсторишъ на умрѣла. Той ще те извади отъ капана, ще те поудари малко и най-послѣ ще те остави накрая, за да те вземе, кога си трѣгне вечерята. По натаѣкъ ти знаешъ, какво ще правишъ“. Като казалъ това, ежътъ излѣзалъ отъ лозето.

Дошълъ попътъ и отдалечъ завикалъ: „Шуста да останешъ, пакостнице, проклета! Много те търсихъ, ала най-подирѣ те хванахъ. Щастие имала попадията да носи хубаво кожухче отъ твоята кожа . . .“ Извадилъ той лисицата отъ капана, поударилъ я малко и послѣ я метналъ на колата. „Постой сега тука, проклетию. че довечера, като си трѣгна, ще те взема!“ Лисицата почакала, до като попътъ се отдалечилъ отъ нея, послѣ скочила на краката си, тѣртила да бѣга и джавкала: „Попе, попе, хубавъ кожухъ ще носи твоята попадия!“ — „Ахъ, рекълъ попътъ, ти ще ми паднешъ още веднажъ на рѣката!“

2.

Не минало много врѣме и лисицата пакъ рекла на ежа: „Хайде братче ежче, да отидемъ още веднажъ на поповото лозе!“ — „Нима забрави. сестрице, какво си патихме?“ рекълъ ежътъ. „Хайде, братче, хайде пакъ да идемъ!“ замолила лисицата. — „Като искашъ, хайде да идемъ!“ съгласилъ се ежътъ и отишли.

Щомъ влѣзли въ лозето, лисицата пакъ се уловила въ капана. „Помощъ, братче, помощъ! заплакала лисицата, скоро една лѣжа, че загивамъ!“ — „Е, ама сестричке казахъ ти, че имахъ само тринки, една ти казахъ; ако ти кажа още една, какво ще остане за мене, когато изпадна въ неволя?“ „Смили се надъ мене, братче, замоллила лисицата, ти баща ти майка!“ — „Слушай! рекълъ ежътъ поучително: когато дойде попътъ, пакъ да се прѣсторишъ на умрѣла. Той ще те върже здраво и вечеръта ще те занесе у дома си. У тѣхъ ще те остави или на стѣлбата, или на дрѣвника, до като вземе ножа да те одере. По нататкъ ти знаешъ какво да правишъ. Лисицата послушала ежа.

Дошълъ попътъ и, като видѣлъ лисицата, рекълъ: „Сега не ще можешъ да ми избѣгнешъ вече, проклетнице!“ Вечеръта той занесалъ лисицата у дома си. Още отъ пѣтя попътъ завикалъ. „Попадийо, попадийо, излѣзъ да ме посрѣднеешъ, че кожухъ ти нося!“ Оставилъ той лисицата на стѣлбата и се качилъ горѣ да търси ножъ, за да я одере. Попадията слѣзла долу да види, какъвъ кожухъ ѝ носи попътъ „Защо ме лѣжешъ, попе?“ загълчала попадията, като видѣла, че никакъвъ кожухъ нѣма. „Пакъ избѣга, проклетията!“, развикалъ се ядосано попътъ и почналъ да разпирва за лисицата.

„Какво искашъ по-вече, попе. обадила се лисицата, не ли ти паднахъ на рѣцѣ? Още веднажъ, ако ме видишъ, да ме хванешъ!“ — „Ти пакъ ще ми паднешъ на рѣката, че тогава ще те науча!“ заканилъ се попътъ.

3.

Слѣдъ нѣколко дня лисицата пакъ заиска-
ла да иде на поповото лозе. Ежътъ никакъ не
искалъ да иде, но какво да прави горкиятъ? Да
не би да разсърди посестримата си, съгласилъ
се и отишълъ. Когато дошли при лозето, видѣ-
ли, че то било заградено съ дълбокъ трапъ. Ли-
сицата се позатекла и прѣскочила трапа—ежътъ
се опиталъ да прѣскочи трапа и хопъ вжтрѣ.
„Отидохъ, сестричке, заплакалъ ежътъ, скоро
една лъжа че загивамъ!“ — „Ехъ, братче ежче,
усмихнала се лисицата, азъ много знаяхъ, ама
всичкитѣ забравихъ!“ „Кога е така, проговорилъ
жално ежътъ, ела баремъ да се простимъ и цѣ-
лунемъ, защото моята вече се свърши“. Лисица-
та се навела да го цѣлуне. Ежътъ впилъ зѣби-
тъ си въ муцуната ѝ. Въ сѣщото врѣме и по-
пътъ се показалъ. Лисицата търтила да бѣга и
понесла ежа. Бѣгала тя и попътъ слѣдъ нея.
„Пуста, пуста да останешъ! викалъ подирѣ ѝ по-
пътъ. Други пѣтъ си дохождала само да се на-
ядешъ съ грозде, а пѣкъ сега и въ торба си на-
брала . . . !“

М О Р Е Т О .

1.

елъ съмъ, че отъ което мѣсто на България да тръгнешъ, вървишъ ли право къмъ изтокъ, ще достигнешъ до Черно море. То мие цѣлия източентъ край на нашето Отечество. Слушалъ съмъ много пѣти и да ми разказватъ нѣщо за морето. Но, вървате ли вие, че едвамъ, когато видѣхъ съ очитѣ си това море, тогава разбрахъ, какво нѣщо е море? . . . Пожелавамъ всѣкому да види морето!

Бѣше хубавъ лѣтенъ день когато за прѣвъ пѣтъ се изправихъ прѣдъ Черно море. Всичко си припомнямъ, като че сега го гледамъ. Ето, прѣдъ мене се открива една широка водна равнина съ тъмно зеленъ цвѣтъ. Сърдцето ми приятно затупа прѣдъ тази гледка. Очитѣ ми се плъзгатъ по морското равнище, и азъ гледамъ навсѣкждѣ вода, а надъ нея отгорѣ синьото небе. Погледътъ ми се губи хе тамъ далечъ нѣкждѣ, дѣто морето и небето сѣкашъ се сливатъ въ едно. При малко подухване на вѣтъра морето се събужда. По равната му повърхнина се подигатъ малки сребристи вълнички, които ярко блѣщятъ на слънцето. Цомъ се усили вѣтърътъ, и вълнитѣ нарастватъ, като цѣли хълмове съ го-

лѣма дълбочина помежду имъ. Тогава вълнитѣ грозно подигатъ пѣниливата си глава и въ успоредни редове, като изправени гребени бѣгатъ къмъ брѣга, дѣто се разбиватъ съ страшна сила. Тогава тѣхното бучене заглушава топовенъ гърмежъ. Страшно е да гледа човѣкъ бурно море, особено пролѣтъ и есень, когато има силни вѣтрове. Не току тѣй нашиятъ прѣдѣди-дивацитѣ сѣ считали морето за разгнѣвено божество и за да го умилостивятъ, принасяли му жертва.

Черно море се загражда почти отъ всѣкъдѣ съ суша, затова прилича на голѣмо езеро, ако се погледне на картата. И, наистина, то е съвършено малка частъ отъ водата, която покрива $\frac{3}{4}$ отъ цѣлата земя! Сушата, на която живѣемъ, е само $\frac{1}{4}$ отъ цѣлата земна повърхность — другото е все вода, наречена открито море или *океанъ*. Има петъ океана на земята. Тѣхната вода заема 902 пѣти по вече пространство отколкото водата на Черно море. Майката на Черно море е океанътъ. Чудно и страшно е Черно море, ала още по чудна и страшна е неговата майка — океанътъ или откритото море.

Искате ли да ви разкажа за нѣкои чудеса и страхотии, които се срѣцатъ само на открито море?

2.

На открито море може да се плува съ параводъ цѣли седмици и мѣсеци безъ да се види друго, освѣнъ вода и небе. И когато параводътъ навлѣзе въ безкрайното море, само тогава човѣкъ може да усѣти истински страхъ или възхищение отъ морето. При тихо врѣме, когато залязва слънцето, морето почервенява, послѣ по-

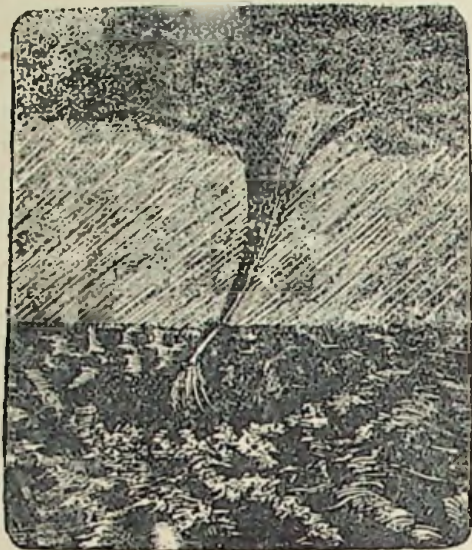
синява, потъмнява. както тъмнѣе небето. Прѣзъ нощта звѣздитѣ и мѣсецътъ блѣщукатъ на неговата набръчкана повърхнина. Прѣзъ тъмни нощи морето поразява човѣка съ своята огнена вода. Ако хвърлишъ въ водата камѣкъ или я раздвижишъ съ друго нѣщо, ще забѣлѣжишъ, какъ водата свѣтнава като буюнъ потокъ отъ искри. Колкото е по-топла и по-тъмна нощта, толкова по-силно свѣти морето. Особено е красива тази свѣтлина въ топлитѣ морета. Когато корабътъ цѣни пѣнливитѣ вълни, струва ти се, че той минува прѣзъ истински пламъци, които гаснатъ и пламnavатъ изново. Причинната на това чудно явление сж безбройнитѣ морски животинки, които свѣтятъ въ тъмното, както могатъ да свѣтятъ кибритени главици.

Морската вода почти никога не стои спокойна. Най-слабия вѣтъръ я разрошва и подига вълни. Колкото вѣтърътъ се усилва, толкова повече и вълнитѣ нарастватъ и достигатъ голѣма височина.

Ако параходътъ се случи въ бурно море, вълнитѣ го подигатъ нагорѣ спускатъ го надолу, мѣтатъ го настрани, като трѣска. Въ такъвъ случай почти всички хора въ парахода се замайватъ въ главата, става имъ лошо на стомаха и тѣ почватъ да повръщатъ, каквото сж яли. Това е морската болестъ. Най-страшнитѣ бури въ морето се казватъ *водни смерчове* или *тропики*. Ето какъ ставатъ тѣ.

На небето се появява тъмно облаче, което много прилича на дъждовенъ облакъ. Отъ долния край на облачето се спуска нѣщо като хунийка, подъ която водата почва да се вълнува,

като че ври; подига се вълна, която съ върха си залавя облака и образува огроменъ стълбъ отъ вода. Водниятъ стълбъ бързо се движи на-

Воденъ смерчъ.

прѣдъ по морето съ грѣмотевица, дъждъ, вихъръ и ако срѣщне паракходъ, потопява го. Всичко това потърсва човѣка отъ ужасъ. Моряцитѣ разбиватъ воднитѣ смерчове съ топове.

3.

Особено внимание заслужаватъ морскитѣ течения или движение на водата въ океана. Морско течение наричатъ една широка ивица отъ вода, която тече все къмъ една страна всрѣдъ спокойната вода на океана. Това течение прѣминава грамадно разстояние и рѣзко се различава отъ околната вода. Течение, което иде отъ топлитѣ мѣста, носи топла вода; което пъкъ иде отъ студения мѣста, носи студена вода. По такъвъ начинъ течението размѣсва студена морска вода съ топлата. Теченията често сравняватъ съ рѣка. Ето какъ единъ ученъ французинъ описва топлото течение, което мие западнитѣ брѣгове на *Европа*: „Има една рѣка въ океана, която не прѣсѣхва прѣзъ най-големата

суша и не придохожда прѣзъ най-дѣжделивото врѣме. Дѣното и брѣговетѣ ѣ състоятъ отъ студена вода, дѣто, точно като въ улей тече топла вода съ зелениктѣвъ цвѣтъ. Никѣдѣ по земята нѣма по-чудновата рѣка.“

4.

Има още едно движение на морската вода, наречено *приливъ* и *отливъ*. Всѣки день въ опрѣдѣленъ часъ морската вода залива брѣга на голѣмо разстояние — отъ 2 до 10 к.м. Това явле-

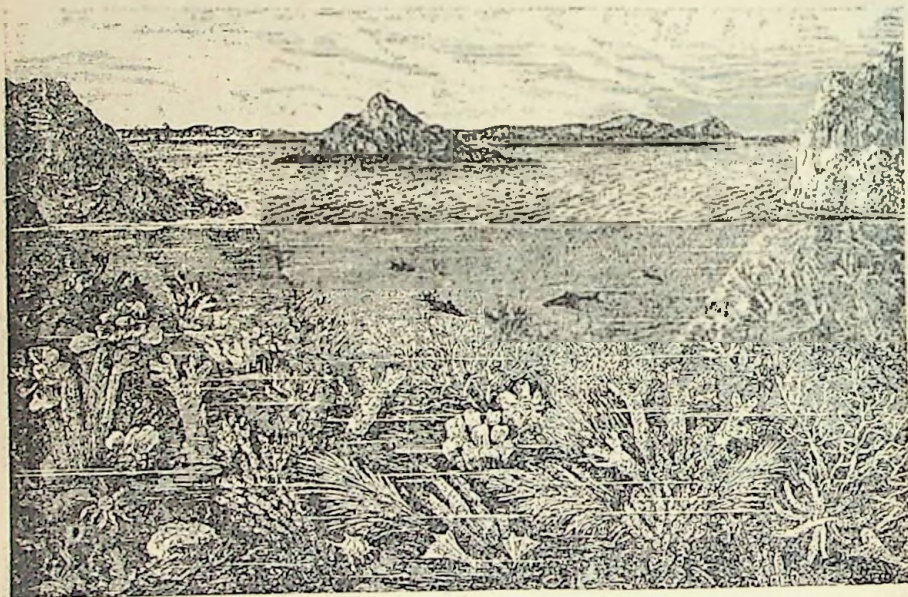
Морски отливъ при Гвинея.

ние продължава 6 часа и се нарича *морски приливъ*. Послѣ водата почва да се дърпа отъ брѣга така, че дѣто по-рано сѣ плували лодки, сега може да се ходи пѣшѣ. Само тукъ-тамѣ, дѣто

има трапове, оставатъ голѣми локви. Тогава ще видите голѣми и малки морски животни, които не сж успѣли да се скриятъ въ морето, което отстъпа отъ брѣга.

Това явление се казва *морски отливъ*. Най-голѣми приливи и отливи ставатъ въ врѣме на *пълнолуние* и *новолуние*. Приливъ и отливъ има по два пѣти въ денонощието.

Когато морската вода се дръпне навжтрѣ въ врѣме на отливъ, частъ отъ морското дѣно се вижда. То е както повърхността на сушата. Има много издигнати и равни мѣста. Отъ тукъ се разбира, че дълбочината на морето не е навсѣкждѣ еднаква. До сега най-голѣмата дълбо-

Морското дѣно.

чина е намѣрена въ *Тихия океанъ*. Тя достига до 8515 м., дѣто може да се скрие най-високата планина на свѣта.

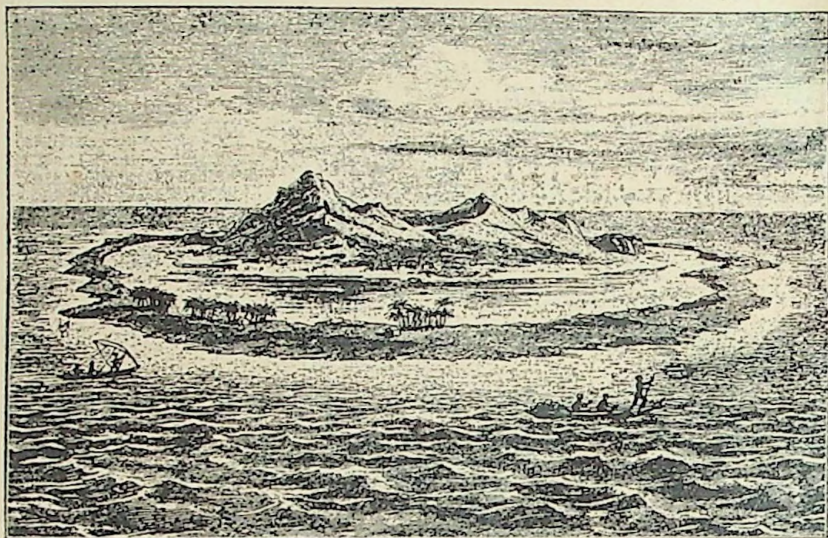
5.

Хората не само сж измѣрили на разни мѣста дълбочината на океана, но още спускали сж се на морското дѣно, дѣто сж намѣрили новъ свѣтъ отъ растения и животни, съвършено чудновати на гледъ.

Грамадни пространства подъ водата сж покрити съ блѣдо-зелени и червеникави водни растения или водорасли; на скалитѣ сж прикрепени разни морски животинки; въ водата плуватъ съвсѣмъ прозрачни, стѣкловидни животни, като звѣнчета, наречени *медузи*. Тѣ изглеждатъ ту съ единъ, ту съ други цвѣтъ, като цвѣтоветѣ на джгата.

Прѣкрасни храсталачета съ жълти, червени, зелени и други цвѣтове покриватъ широки мѣста и правятъ морското дѣно да изглежда, като разцвѣтна градина. Между тѣхъ пълзятъ морски звѣзди, таралежи, и много други многокраки животни. Но главнитѣ обитатели на морскитѣ дълбочини сж рибитѣ и морскитѣ млѣкопитаещи — моржовитѣ тюленитѣ и китоветѣ. Морскитѣ животни, особно дребнитѣ, оказватъ голѣмо влияние върху живота на земята. Тѣхнитѣ безбройни скелети и вѣнкашни покривки, които състоятъ отъ варовито или друго твърдо вѣщество, оставатъ на морското дѣно като отайка. Въ течение на безброй години, откакъ сжествува морето, тази отайка се натрупва на грамадни пластове, които образуватъ цѣли острови верѣдъ морето. Едни дребни мекотѣли, наречени *полипи*, отдѣлятъ

отъ себе си материалъ, съ който правятъ красивитѣ *коралови храсталаци*. Отъ коралитѣ пѣкъ се образуватъ истински стѣни, наречени *рифове*, които заграждатъ островитѣ въ морето, или сами образуватъ острови — *коралови острови*.

Островъ съ коралови рифове въ Австралийско море.

Коралови острови се срѣщатъ обикновено въ топлитѣ морета. Тѣ сѣ много плодородни: покрити сѣ съ гѣста растителностъ отъ *палми*, хлѣбни дървета и др.

Морето съ своитѣ тайни е очудвало и очудва човѣка който заннча въ неговитѣ скрити кѣтве, като едно любопитно дѣте. По голѣмата частъ отъ свѣта се крие въ неговитѣ дълбочини. Ако едно врѣме морето е раздѣляло хората съ своитѣ води, днеска то помага по лесно да се съобщаватъ всички народи на земята.

Смъртта на маминия дѣдо.

(Истинска приказка)

1.

Деля, леля ще спи у дома! вика братъ ми Петръ и тича при насъ въ стаята.

— Приказки! Приказки! скача и се радва сестричето ми Цонка. Всички се зарадвахме, защото всички обичаме леля Тя много приказки знае и често ни ги разказва. А миналата вечеръ' тя спа у дома съ тѣхната Любка, защото татко и чичо бѣха отишли на едно далечно село.

Слѣдъ вечерята мама и леля почнаха да работятъ. Ние всички насѣдахме и се умирихме. Чакахме съ нетърпение. Леля ни се обѣща и любопитната Цонка си отдѣхна, като уморена. Слѣдъ малко леля почна, — всички наострихме уши.

„Дѣдо много ме обичаше, захвана леля. Азъ прѣкарвахъ по цѣли седмици у тѣхъ. Една зоранъ рано всички у дѣдови се разтичаха и почнаха да криятъ скъпата си покъщнина по тавана, изъ мазата. Чу се писъкъ, плачъ у съседитѣ; изъ пѣтя хора на върволици уплашени

бѣгаха. Всички у дѣдови напуснаха кѣщата и избѣгаха нѣкъдѣ. Останахме само ние съ дѣда. Тогава бѣхъ голѣма колкото тебе Петре, — посочи брата ми деля, — и разбрахъ, че всичкитѣ отъ турцитѣ бѣгатъ. Помня добръ, че заплакахъ и поискахъ да си отида, но дѣдо не ме пусна. Азъ ще те окрия, чедо, небой се, дѣдо е при тебъ — ми каза той и ме поведе къмъ мазата. Тамъ, въ една голѣма каца, задъ многото возилници се скрихме ние съ дѣда.

А той бѣ боленъ и все една натоплена плочка държеше на лѣвата страна подъ кръста си. Колко сме стояли тамъ, незная, но по едно врѣме се чуха бързи стѣпки по стѣлбата. Слѣдъ малко достигнаха до насъ отъ горѣ изъ стаятъ силни трѣсъци.

Турцитѣ чупѣха и отваряха заключенитѣ сандѣци и врати. Ние несмѣяхме да се помръднемъ. Не се мина много и всичко отихна; нищо не се чуваше вече.

— Боли, дѣще, боли! — изохка дѣдо ми и се прѣвиваше съ болния си кръсть. Натоплената му плочка бѣ изтинала и болката му го прѣсви пакъ.

— Читацитѣ се прѣждосаха . . . иди, чедо ми нагрѣй плочката на огъня — замоли ме дѣдо ми.

Азъ го послушахъ: излѣзохъ и отидохъ на огнището. Та му стоплихъ плочката. На връщане, току що влизахъ пакъ въ мазата, чухъ страшни гласове задъ себе си. Още непрѣскочила прага и ме заградиха трима турци, напичени съ дълги ножове и съ пищови въ рѣцѣтъ. Види се, че силно съмъ изплакала, защото тозъ часъ

видѣхъ дѣда при насъ. Заразправяха се проклѣтитѣ турци съ него, закараха му се, но азъ само това разбрахъ. Току видѣхъ, че дѣдо извади пзъ пазвата си една голѣма пълна кисия съ пари и я хвърли между турцитѣ. Тѣ се спуснаха, сборичкаха се и се скараха помежду си: не бѣха доволни отъ дѣлбата на плячката си. Не бѣха доволни злитѣ му душмани и почнаха пакъ да се каратъ, а горкиятъ дѣдо напраздно вдигаше раменѣ и разгрѣщаше празнитѣ си пазви. Отъ нѣмане неразбираха върлитѣ джелати и за мигъ! . . . падна мъртавъ дѣдо въ краката ми: прониза го прѣзъ гърлото съ мръсния си ятаганъ единъ отъ жаднитѣ кръвопийци и вдигна рѣка надъ менъ, но другарятъ му го веднага дръпна, нахока и праждосаха се нѣкъдѣ. Нещастниятъ ми дѣдо нищичко неможа да продума! Азъ паднахъ при старческата му увиснала глава, плачехъ съ всичкия си гласъ и безнадѣжно пипахъ хубавото му чело, а топла кръвъ прѣскаше краката ми.

Останахъ сама, но не се мърднахъ отъ мъртвия си дѣда. Привечеръ ме намѣри единъ човѣкъ и ме заведе въ една кѣща Тамъ имаше още много дѣца, останали, като менъ сами. Стѣдъ двѣ седмици се върнаха живи и здрави всичкитѣ ни домашни, но дѣда тѣ не завариха. Незавариха нищичко и отъ двѣтѣ ни пълни съ имотъ кѣщи.“

Леля свърши. Сестритѣ ми почнаха да я разпитватъ още, а азъ неусѣтно се прѣнесохъ при нещастнитѣ македонци—робя, гдѣто и днесъ сѣщия врагъ християнски още върлува, коли, бие, псува, както прѣди 26 години и у насъ.

Какъ Господь прокълель смъртта.

(Народно повѣрие).

1.

Единъ нѣтъ Господь пратилъ смъртта да вземе душата на единъ боленъ и сиромашъ човѣкъ, който ималъ много дѣца. Смъртта влѣзла, въ кѣщата дѣто лежалъ болниятъ и поздравила:

— Доброутро, хора!

— Далъ ти Богъ добро! отговорило сѣмейството.

— Скоро, дѣца, дайте, каквото е далъ Господь, да погостимъ смъртта! заповѣдала майката.

— Оставете, оставете! не трѣба: азъ ще взема душата на болния и ще си ходя — Господь ме чака, рекла смъртта. Щомъ чули това, дѣцата и майката заградили смъртта, почнали да плачатъ и да се молятъ да не оставя толкова сирачета безъ татко, защото не ще има кой да ги храни и облича.

Смъртта изгледала всичкитѣ дѣца наредъ и видѣла, че наистина, нѣма нито едно отъ тѣхъ кадърно за работа. Като размислила, че ако вземе душата на татка имъ, трѣба всичкитѣ въ кѣщи да измратъ отъ гладъ, отишла си назадъ.

2.

Кѣждѣ е душата на човѣка, до когото те изпратихъ? запиталъ Господь строго.

— Господи! замолила смъртта: Много по-добрѣ е да взема дупката на дѣцата, а не на татка имъ защото малкитѣ сѣ некадърни за никаква работа.

— Слушай, какво ще ти река! продължилъ Създателятъ. Отъ тука ще идеишъ право въ морето, дѣто е най-дълбоко. Отъ морското дѣно ще извадишъ едно камъче и ще ми го донесешъ!

Смъртта се поклонила на Бога, изпълнила заповѣдта му и завчасъ донесла такова камъче, каквото ѝ рекли.

— Строши сега това камъче, да видишъ, какво има вътрѣ! заповѣдалъ Господъ. Смъртта чукнала камъчето и то се разполовило. Отъ него излѣзло едно червейче, което полазило по ржката ѝ.

— Ела по-близу до мене! пакъ заповѣдалъ Господъ. Смъртта пристѣпила по-близу уплашена и разтреперана. Господъ я запиталъ:

— Кой направи това камъче?

— Ти, Господи!

— Кой даде душа на това червейче? Кой го храни? Кой се грижи за него въ камъчето на морското дѣно?

— Все ти, Господи!

— Когато азъ давамъ животъ и храна на едно червейче въ камъчето на морското дѣно, то колко повече бихъ се грижилъ за хората, които създадохъ по мой образъ и подобие!... Ти не взе душата на единъ човѣкъ, ти не ме послушна, заради това пригответи се да чуешъ про-

клятвото ми! „Отъ днеска нататъкъ да бждешъ *слѣпа*, за да не виждашъ, кой е сиромашъ, кой е богатъ, кой е старъ, кой е младъ; да бждешъ *нѣма*, за да не приказвашъ съ хората; да бждешъ *невидима*, за да не плашишъ хората; да бждешъ и *немилостива*, за да не жалишъ никого!“

Отъ тогава смъртта е слѣпа, глуха, нѣма, невидима и немилостива.

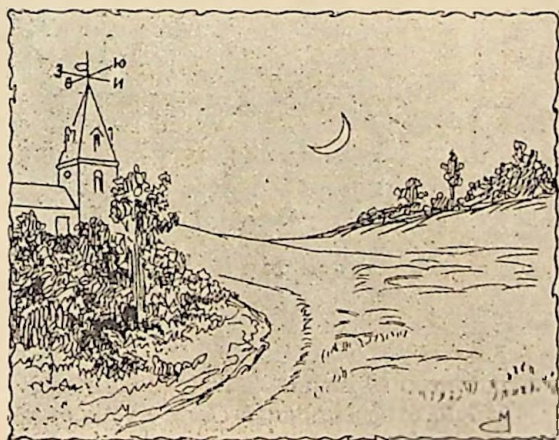

1. *Логографъ.* Съ В вначалото домашно животното съмъ, съ Д вода събпирамъ, съ К плетъ заплитамъ.

2. *Палиндромъ.* Името ми означава едно балканско дърво, прочети го наопаки ще получишъ името на единъ нещастенъ човѣкъ!

3. *Фантазия.*

Мѣсецътъ изгрѣва ли, или залѣзва?

4. Картина въ картина.

· Съ кого разговаря този човѣкъ?

5. Народна гатанка

Израсла е гѣста трѣва,
Да е трѣва, не е трѣва:
Върховетѣ ѝ надолѣ,
Коренитѣ ѝ нагорѣ.

Рѣшения къмъ V' книжка.

1. Рила. 2. Кожухарница. 3. Юли. 4. Марица
съ притоцитѣ си. 5. Трифонъ суши на двора
сѣно.

Редактира: **Ив. Радковъ**

ИЗПИТЕНЪ ПОДАРЪКЪ.

Добърт изпитенъ подаръкъ за дѣца отъ III и IV отдѣление е книжката „Лѣтна разходка“ отъ Ц. Калчевъ, учителъ—гара Джулюница, Гор. Орѣховско, цѣна 10 ст. Продава се отъ автора.

Малка поща.

Въ Администрацията на „Младина“ се получиха 14 лева, вложени отъ В. Желѣзовъ въ ямболската т.-п. станция. Молимъ да ни се даде точенъ адресъ за да изпращаме списанието си, защото въ Ямболъ такова лице е непознато. Въ противенъ случай задържае сумата, до като се обясни съ писмо изпращането ѝ.

Важно за учители.

Методика на смѣтането, упѣтване какъ да се обучава по дѣйствия надъ числата. Съдържа 216 стр. съ 13 фигури въ текста. Излага теорията на смѣтането и практиката за първо и второ отдѣление, споредъ най-новитѣ изисквания. Цѣна 1.50 лв. екземплярътъ, съ пощенскитѣ разноски 1.60 лв. За по-вече отъ 10 кн. прави се 15% отстъпка и не се плаща за пощенски разноски.

Адресъ: Ив. Радковъ, учителъ—Казанлъкъ

Къмъ дружествата на българския учителски съюзъ.

За да могаъ почти всички учители въ България да прочатъ и приложатъ на практика възгледа по смѣтане върху обучението по *методата на дѣйствията*, рѣшихъ да изпратя безплатно по десетъ екземпляра отъ изданието си «Методика на смѣтането» до всички околийски учителски дружества, членове на българския учителски съюзъ.

За тази цѣль потребно е интересующитѣ се дружества да изпратятъ само пощенскитѣ разноски по 10 ст. на екземпляръ на адресъ:

До Прѣдседателя на Околийското учит. друж.—Казанлъкъ.

Учитель: Ив. Радковъ.

Продължава се още подписката

за

АБОНИРАНИЕ НА

„МЛАДИНА“

ОТЪ 1-й ЯНУАРИ 1904 ГОДИНА.

Дѣтското иллюстрирано списание „Младина“ встъпва въ XIII си годишнина. Прѣпоръчено е отъ *Министерството на Народното Просвѣщение* за дѣтскитѣ библиотеки.

Ще излиза пакъ въ сѣщия обемъ, форматъ и съ още по-подбрано съдържание. Редакцията е ангажирала добри сили за подобрене на списанието.

Абонатитѣ ще получатъ:

1. *Десетъ* книжки отъ списанието съ избранъ материалъ.
2. *Единъ* много изященъ стѣпенъ календаръ, изработенъ въ странство, приятно украшение за всѣка къща. — Раздава се до 31 й януари.
3. *Една* книжка съ нотирани пѣсни за дѣца на единъ и два гласа—изпраща се съ четвърта книга „Младина.“
4. *Петъ* цвѣтни лакирани картини по една съ всѣки чифтъ номеръ на списанието. Тѣ изобразяватъ:
а) Ловъ на ягуари. б) Великденско яйце, в) Край морето, г) Крокодили, д) Ловъ на диви кози.

Годишенъ абонаментъ.

За едно цѣло течение съ всичкитѣ му подаръци се прѣдплаща *два лева*, цѣлата стойностъ на списанието. Въ странство *два лева и 50 ст.* пакъ прѣдплатени. Попщенскитѣ разноски за поръчката не трѣбва да ставатъ за смѣтка на Редакцията!

Отстъпка.

1. На всѣки шестъ течения едното е отстъпка.

Адресъ:

До прѣдсѣдателя на дружеството **Отецъ Паиси** — Казанлъкъ

Отъ Дружеството.